

Cauza C-123/23

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

1 martie 2023

Instanța de trimitere:

Verwaltungsgericht Minden (Germania)

Data deciziei de trimitere:

28 octombrie 2022

Reclamanți:

N. A. K.

E. A. K.

Y. A. K.

Pârâtă:

Republica Federală Germania

[*omissis*]

VERWALTUNGSGERICHT MINDEN

Ordonanță

[*omissis*]

În procedura de contencios administrativ introdusă de

1. soția N. A. K.,
2. copilul minor E. A. K.,
3. copilul minor Y. A. K.,

al doilea și al treilea reclamant fiind reprezentați de mamă, prima reclamantă,

reclamanți,

[*omissis*]

împotriva

Republicii Federale Germania, reprezentată de Bundesministerium des Innern (Ministerul Federal de Interne), reprezentat, la rândul său, de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați), [*omissis*]

pârâtă,

având ca dreptul de azil (Fâșia Gaza)
obiect

în speță, sesizarea Curții de Justiție a Uniunii Europene cu o cerere de decizie preliminară,

Camera întâi a Verwaltungsgericht Minden (Tribunalul Administrativ din Minden)

a decis, la 28 octombrie 2022, fără organizarea unei ședințe

[*omissis*]

[*omissis*] [Componenta completului de judecată]:

[*omissis*] [Aspecte de procedură]

Adresează Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarea întrebare preliminară:

Articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32/UE coroborat cu articolul 2 litera (q) din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune reglementării unui stat membru în temeiul căreia o cerere de protecție internațională depusă în acest stat membru trebuie respinsă ca inadmisibilă în cazul în care o cerere de protecție internațională depusă anterior într-un alt stat membru a fost respinsă definitiv ca nefondată de acest alt stat membru?

Motive:

- 1 A. Reclamanții sunt palestinieni apatrizi din Fâșia Gaza. Potrivit actelor de naștere prezentate de aceștia, prima reclamantă s-a născut la 28 ianuarie 1985, a doua reclamantă, la 24 decembrie 2012, iar al treilea reclamant, la 4 ianuarie 2015. Potrivit declarațiilor acestora, reclamanții au sosit în Republica Federală Germania la 11 noiembrie 2019 și au solicitat azil la 15 noiembrie 2019. Cererile lor oficiale de azil au fost înregistrate de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (denumit în continuare „Bundesamt”) la 22 noiembrie 2019.

- 2 La audieri, prima reclamantă a arătat că a părăsit Fâșia Gaza împreună cu copiii săi în anul 2018 și că s-a deplasat spre Germania, printre altele, prin Spania și Belgia. În Fâșia Gaza, ea și copiii ei au fost persecutați de Hamas ca urmare a activității politice a soțului său. În plus, părinții ei au vrut să o forțeze să predea copiii familiei soțului și să se întoarcă singură în casa părintească. Reclamantii au locuit în Belgia aproximativ un an și au depus cereri de protecție internațională. Soțul primei reclamante locuiește deja de mult timp în Republica Federală Germania.
- 3 Soțul ei și tatăl celui de al doilea și al celui de al treilea reclamant a sosit în Republica Federală Germania încă din anul 2014. Cererea lui de protecție internațională a fost respinsă în mod definitiv prin decizia din 31 martie 2017, cu sancțiunea expulzării în Fâșia Gaza.
- 4 O cercetare Eurodac efectuată de Bundesamt a dat rezultate din categoria 1 pentru prima reclamantă în ceea ce privește Spania și Belgia. O cerere de reprimire adresată de Bundesamt autorităților spaniole a fost respinsă prin scrisoarea din 28 noiembrie 2019. La autoritățile belgiene nu a fost depusă nicio cerere de reprimire.
- 5 La o cerere de informații adresată de Bundesamt autorităților belgiene, acestea au răspuns prin scrisoarea din 5 martie 2021 arătând că cererea de protecție internațională din 21 august 2018 a primei reclamante a fost respinsă la 5 iulie 2019 în urma unei examinări a motivelor de azil, iar împotriva acestei decizii nu a fost formulată nicio cale de atac. Potrivit documentelor transmise Bundesamt de către autoritățile belgiene reiese că respingerea cererii a fost întemeiată, printre altele, pe lipsa dovezii existenței unei amenințări de persecuție sau de vătămări grave la adresa primei reclamante în țara sa de origine. La întoarcerea ei în Fâșia Gaza, aceasta ar putea beneficia de sprijin din partea Agenției Organizației Națiunilor Unite de Ajutorare și Lucrări pentru Refugiații Palestinieni din Orientul Apropiat (United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, denumită în continuare „UNRWA”).
- 6 Prin decizia din 25 mai 2021, Bundesamt a respins ca inadmisibile cererile de azil ale reclamantilor, a constatat că nu existau interdicțiile de expulzare prevăzute la articolul 60 alineatele (5) și (7) prima teză din Aufenthaltsgesetz (Legea privind șederea, denumită în continuare „AufenthG”) și a dispus ca reclamantii să părăsească teritoriul sub sancțiunea expulzării în Fâșia Gaza. În motivarea deciziei, Bundesamt a invocat în esență următoarele: conform articolului 71a alineatul (1) din Asylgesetz (Legea privind azilul, denumită în continuare „AsylG”) nu este necesară o nouă procedură de azil. Procedura de azil desfășurată de reclamantii în Belgia a fost încheiată fără succes. Nu exista niciun motiv de redeschidere potrivit articolului 51 alineatele (1)-(3) din Verwaltungsverfahrensgesetz (Legea privind procedura administrativă, denumită în continuare „VwVfG”). Situația de fapt și de drept nu s-a schimbat, iar reclamantii nu au prezentat elemente de probă noi.

- 7 La 9 iunie 2021, reclamantii au introdus o acțiune împotriva acestei decizii. În susținerea acțiunii, aceștia invocă esențialmente următoarele: în calitate de femeie singură sau divorțată, prima reclamantă riscă să sufere o discriminare considerabilă în Fâșia Gaza. În special, violența împotriva femeilor ar fi legitimată din punct de vedere social, iar accesul la asistență medicală sau la muncă ar fi limitat. În plus, din cauza condițiilor precare din Fâșia Gaza, reclamantii nu ar putea să își asigure mijloacele de subzistență elementare. Un factor agravant care ar trebui luat în considerare este faptul că nu există sprijin familial în Fâșia Gaza. Un sprijin suficient nu este de așteptat nici din partea UNRWA. Acest aspect nu ar fi făcut obiectul unei examinări suficient de aprofundate din partea autorităților belgiene. În orice caz, reclamantilor le-ar fi *de facto* imposibil să revină în Fâșia Gaza și să se supună din nou protecției UNRWA. Prin urmare, în calitate de palestinieni apatrizi, acestora ar trebui să li se acorde statutul de refugiați în conformitate cu articolul 3 alineatul (3) din AsylG și cu articolul 1 secțiunea D din Convenția privind statutul refugiaților (Convenția de la Geneva privind statutul refugiaților) (așa-numita protecție *ipso facto*).
- 8 Prin ordonanța din 31 august 2021 [*omissis*], instanța de trimitere a constatat efectul suspensiv al acțiunii împotriva măsurii expulzării cuprinse în decizia atacată pentru motivul că, în fond, pe baza observațiilor Comisiei Europene (denumită în continuare „Comisia”) prezentate în cauza C-8/20 referitoare la noțiunea de cerere ulterioară pe care Curtea de Justiție a Uniunii Europene (denumită în continuare „Curtea”) nu a abordat-o în mod mai detaliat în această cauză, există îndoieli serioase cu privire la compatibilitatea articolului 71a din AsylG cu dreptul Uniunii.
- 9 B. Litigiul trebuie să fie suspendat și trebuie sesizată Curtea în temeiul articolului 267 TFUE, în vederea obținerii unui răspuns la întrebarea formulată în dispozitiv cu privire la articolul 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 (JO L 180, p. 60, așa-numita Directivă privind procedurile II, denumită în continuare „Directiva 2013/32/UE”) coroborat cu articolul 2 litera (q) din această directivă. Întrebarea adresată este relevantă pentru soluționarea litigiului și necesită a fi clarificată de Curte.
- 10 I. Cadrul național este următorul:
- 11 1. În cazul în care, după respingerea unei cereri de azil într-o țară terță sigură (articolul 26a din AsylG), căreia i se aplică legislația Comunității Europene cu privire la competența de soluționare a cererilor de azil, un străin depune o nouă cerere de azil, dreptul național vorbește despre o a doua cerere [articolul 71a alineatul (1) din AsylG]. Examinarea celei de a doua cereri – asemenea examinării unei cereri ulterioare [articolul 71 alineatul (1) din AsylG] – se desfășoară în două etape. Prima etapă privește aspectul dacă este necesară o nouă procedură de azil [articolul 71a alineatul (1) din AsylG]. Condițiile în care este necesară o nouă procedură de azil decurg – în măsura în care este relevant în speță – din articolul 51 alineatele (1) și (2) din VwVfG. În cazul în care nu există motive pentru

desfășurarea unei noi proceduri de azil, a doua cerere trebuie respinsă ca inadmisibilă [articolul 29 alineatul (1) punctul 5 din AsylG]; în acest caz, prin derogare de la articolul 31 alineatul (2) din AsylG, nu mai trebuie examinate motivele invocate de solicitant cu privire la temerile de persecuție sau de vătămări grave în țara sa de origine, ci existența unor interdicții de expulzare în temeiul dreptului intern [articolul 31 alineatul (3) din AsylG]. Sub rezerva unui control jurisdicțional, procedura celei de a doua cereri este astfel încheiată. În schimb, dacă există un motiv pentru desfășurarea unei noi proceduri de azil, a doua cerere este admisibilă, iar autoritatea competentă trebuie să verifice, într-o a doua etapă, dacă solicitantul trebuie să beneficieze de protecție internațională.

- 12 Diferența dintre o cerere ulterioară [articolul 71 alineatul (1) din AsylG] și o a doua cerere [articolul 71a alineatul (1) din AsylG] constă în faptul că prima procedură de azil s-a desfășurat în cazul unei cereri ulterioare în Germania, iar în cazul unei a doua cereri, într-o țară terță sigură.

A se vedea Ordonanța de trimitere din 16 august 2021 a [Verwaltungsgericht] Schleswig (Tribunalul Administrativ din Schleswig) – 9 A 178/21 –, ECLI:DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, punctul 20.

- 13 Obiectul și scopul articolului 71a din AsylG sunt de a asimila a doua cerere cu cererea ulterioară și, prin urmare, decizia în materie de azil a țării terțe cu o decizie în materie de azil a Bundesamt.

A se vedea BT-Drs. 12/4450, p. 27; Hotărârea din 14 decembrie 2016 a [Bundesverwaltungsgericht] (Curtea Administrativă Federală, Germania) – 1 C 4.16 –, ECLI:DE:BVerwG:2016:141216U1C4.16.0, punctul 30.

- 14 Având în vedere jurisprudența anterioară a Curții, s-a stabilit că articolul 71a alineatul (1) din AsylG nu se aplică în cazul în care țara terță nu este un stat membru al Uniunii Europene

– a se vedea Hotărârea Curții din 20 mai 2021 – C-8/20 –, ECLI:EU:C:2021:404, punctul 31 și următoarele (cerere de azil respinsă de Norvegia) –

- 15 sau, chiar dacă este vorba despre un stat membru, acesta nu are obligații în temeiul Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 (JO L 337, p. 9, așa-numita Directivă privind standardele, denumită în continuare „Directiva 2011/95/UE”).

A se vedea Hotărârea Curții din 22 septembrie 2022 – C-497/21 –, ECLI:EU:C:2022:721, punctul 36 și următoarele (cerere de azil respinsă de Danemarca).

- 16 În schimb, până în prezent, Curtea a lăsat în mod expres deschisă problema dacă noțiunea de „cerere ulterioară” care figurează la articolul 2 litera (q) și la articolul

33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32/UE poate fi aplicată în toate statele membre.

A se vedea Hotărârea Curții din 20 mai 2021 – C-8/20 –, ECLI:EU:C:2021:404, punctele 30 și 40, precum și Hotărârea Curții din 22 septembrie 2022 – C-497/21 –, ECLI:EU:C:2022:721, punctele 36 și 46.

- 17 Această problemă se ridică în două situații diferite. În prima situație, autoritatea competentă a unui alt stat membru a examinat pe fond cererea de azil prezentată în acest stat și a respins-o definitiv. Această situație face obiectul prezentei proceduri. În a doua situație, autoritatea competentă a celui alt stat membru a decis să pună capăt procedurii de azil desfășurate în acel stat, întrucât solicitantul nu a continuat procedura respectivă. Această situație face obiectul unei alte proceduri cu privire la care instanța de trimitere va sesiza Curtea cu titlu preliminar.
- 18 2. Normele naționale relevante au următorul cuprins:
- 19 Articolul 26a din AsylG (State terțe sigure)
- 20 [...]
- (2) State terțe sigure sunt – în afară de statele membre ale Uniunii Europene – statele menționate în anexa I. [...]
- 21 Articolul 29 din AsylG (Cereri inadmisibile)
- 22 (1) O cerere de azil este inadmisibilă atunci când:
- 23 [...]
- 24 5. În cazul unei cereri ulterioare, în sensul articolului 71, sau al unei a doua cereri, în sensul articolului 71a, nu este necesară o nouă procedură de azil.
- 25 [...]
- 26 Articolul 31 din AsylG (Deciziile Bundesamt privind cererile de azil)
- 27 [...]
- 28 (2) În deciziile privind cereri de azil admisibile întemeiate pe articolul 30 alineatul (5) trebuie să se precizeze în mod expres dacă străinul beneficiază de statutul de refugiat sau de protecție subsidiară și dacă i se recunoaște calitatea de beneficiar al dreptului de azil. [...]
- 29 (3) În cazurile prevăzute la alineatul (2) și în hotărârile referitoare la cererile de azil inadmisibile, se va stabili dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 60 alineatul (5) sau (7) din Legea privind șederea. [...]

- 30 Articolul 71 din AsylG (Cererea ulterioară)
- 31 (1) În cazul în care, după retragerea sau respingerea definitivă a unei cereri de azil anterioare, străinul depune din nou o cerere de azil (cerere ulterioară), o nouă procedură de azil este pusă în aplicare numai în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 51 alineatele (1)-(3) din Legea privind procedura administrativă; obligația de control revine Bundesamt. [...]
- 32 Articolul 71a din AsylG (A doua cerere)
- 33 (1) În cazul în care un străin, după respingerea unei cereri de azil într-o țară terță sigură (articolul 26a), căreia i se aplică legislația Comunității Europene cu privire la responsabilitatea pentru examinarea cererilor de azil sau care a încheiat cu Republica Federală Germania un tratat internațional în această privință, depune pe teritoriul german o cerere de azil (a doua cerere), o nouă procedură de azil este necesară numai în cazul în care Republica Federală Germania este responsabilă de examinarea cererii de azil, iar condițiile prevăzute la articolul 51 alineatele (1)-(3) din Legea privind procedura administrativă sunt îndeplinite; obligația de control revine Bundesamt.
- 34 [...]
- 35 Articolul 51 din VwVfG (Redeschiderea procedurii)
- 36 (1) La cererea persoanei interesate, autoritatea în cauză trebuie să se pronunțe cu privire la anularea sau modificarea unui act administrativ definitiv:
- 37 1. dacă situația de fapt sau de drept pe baza căreia a fost emis actul s-a modificat, după adoptarea acestuia, în favoarea persoanei interesate;
- 38 2. dacă există noi elemente de probă care ar fi condus la adoptarea unei decizii mai favorabile pentru persoana interesată;
- 39 3. [...]
- 40 (2) Cererea este admisibilă numai dacă, în lipsa unei culpe grave, persoana interesată nu a fost în măsură să invoce motivul de redeschidere în cadrul procedurii anterioare, în special prin intermediul unei căi de atac.
- 41 II. Problema care rezultă din dispozitiv necesită clarificări și este determinantă pentru soluționarea litigiului în ceea ce o privește pe prima reclamantă. În ceea ce îi privește pe al doilea și pe al treilea reclamant, Bundesamt nu a stabilit până în prezent dacă și aceștia au depus cereri de azil în Belgia și, eventual, dacă aceste cereri au fost de asemenea respinse. Acest aspect va trebui clarificat în cadrul procedurii naționale.
- 42 Potrivit stadiului actual al faptelor și al litigiului, condițiile prevăzute la articolul 71a alineatul (1) din AsylG pentru respingerea ca inadmisibilă a cererii de azil

formulate de prima reclamantă sunt îndeplinite (punctul 1). Nu este posibil să se răspundă la întrebarea adresată nici ca *acte clair* (punctul 2). În consecință, acțiunea împotriva punctului 1 din decizia atacată ar trebui respinsă în temeiul dreptului național în ceea ce o privește pe prima reclamantă. În schimb, decizia atacată ar trebui anulată în ceea ce o privește pe prima reclamantă dacă articolul 71a alineatul (1) din AsylG nu ar fi compatibil cu dreptul Uniunii și, prin urmare, ar trebui să rămână neaplicat. În acest caz, Bundesamt ar trebui să examineze din oficiu dacă prima reclamantă ar trebui să beneficieze de protecție internațională.

- 43 1. Condițiile prevăzute la articolul 29 alineatul (1) punctul 5 a doua alternativă și la articolul 71a alineatul (1) din AsylG pentru respingerea ca inadmisibilă a cererii de azil a primei reclamante sunt îndeplinite. Există o procedură de azil încheiată cu respingerea cererii într-un alt stat membru, întrucât autoritățile belgiene au respins cererea de azil a primei reclamante prin decizia din 5 iulie 2019, iar aceasta nu a introdus o cale de atac împotriva deciziei respective. Prin decizia de a răspunde cererii de azil a reclamanților, Bundesamt și-a exercitat dreptul de asumare a responsabilității [articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul 604/2013]; cel târziu ca urmare a acestui fapt, pârâta a devenit responsabilă pentru desfășurarea procedurilor sale de azil.
- 44 Potrivit stadiului actual al faptelor și al litigiului, nu sunt îndeplinite condițiile pentru desfășurarea unei noi proceduri de azil. În special, situația de fapt și de drept nu s-a schimbat în mod semnificativ în favoarea primei reclamante. O astfel de modificare trebuie admisă în cadrul unei interpretări conforme cu dreptul Uniunii a articolului 51 alineatul (1) punctul 1 din VwVfG atunci când au apărut sau au fost prezentate elemente sau date noi care sporesc semnificativ probabilitatea ca prima reclamantă să beneficieze de protecție internațională.

A se vedea hotărârea [Verwaltungsgericht] Minden din 21 iunie 2022 – 1 K 2351/20.A –, ECLI:DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris, punctul 31 și următorul; Ordonanța din 3 august 2022 a [Verwaltungsgericht] Köln (Tribunalul Administrativ din Köln) – 20 L 800/22.A –, ECLI:DE:VGK:2022:0803.20L800.22A.00, juris, punctul 18 și următoarele.

- 45 „Noi” în sensul articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32/UE se referă nu numai la elementele sau datele survenite după încheierea definitivă a procedurii care a avut ca obiect o cerere anterioară de protecție internațională, ci și la elementele sau datele care existau deja înainte de încheierea procedurii, dar care nu au fost invocate de solicitant la momentul respectiv.

A se vedea Hotărârea Curții din 9 septembrie 2021 – C-18/20 –, ECLI:EU:C:2021:710, punctul 44.

- 46 Cu toate acestea, datele și elementele noi trebuie luate în considerare numai atunci când un solicitant de azil nu a fost în măsură, în lipsa unei culpe grave, să invoce aceste date sau elemente în cadrul primei proceduri sau în cadrul unei proceduri judiciare ulterioare. Aceasta rezultă din trimiterea expresă efectuată la articolul 71

alineatul (1) din AsylG la articolul 51 alineatul (2) din VwVfG prin care legiuitorul național și-a exercitat, în conformitate cu dreptul Uniunii, puterea de apreciere în materie de reglementare care îi este conferită de articolul 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32/UE.

A se vedea Ordonanța din 24 ianuarie 2022 a [Verwaltungsgericht] Düsseldorf (Tribunalul Administrativ din Düsseldorf) – 1 L 34/22.A –, ECLI:DE:VGD:2022:0124.1L34.22A.00, juris, punctul 6 și următorul; Hotărârea din 21 iunie 2022 a [Verwaltungsgericht] Minden – 1 K 2351/20.A –, ECLI:DE:VGMI:2022:0621.1K2351.20A.00, juris, punctul 34 și următoarele.

- 47 De altfel, articolul 71 alineatul (1) prima teză din AsylG și articolul 51 alineatul (2) din VwVfG sunt de asemenea conforme cu dreptul Uniunii. Acest aspect nu este contrazis de faptul că articolul 51 alineatul (2) din VwVfG („culpă gravă”) diferă de textul articolului 40 alineatul (4) din Directiva 2013/32/UE („voința sa”). Prima reglementare favorizează solicitanții de azil și, prin urmare, nu poate fi contestată din perspectiva dreptului Uniunii (articolul 5 din Directiva 2013/32/UE).

A se vedea Hotărârea din 10 februarie 2022 a [Verwaltungsgericht] Minden – 2 K 41/19.A –, ECLI:DE:VGMI:2022:0210.2K41.19A.00, juris, punctul 45 și următorul, și Hotărârea din 21 iunie 2022 a [Verwaltungsgericht] Minden – 1 K 2351/20.A –, ECLI:DE:VGMI:2022: 0621.1K2351.20A.00, juris, punctul 34 și următoarele.

- 48 Pe această bază, prima reclamantă nu a prezentat elemente sau date noi care să conducă la desfășurarea unei noi proceduri de azil. În măsura în care, în susținerea cererii sale de azil, aceasta se referă la fapte anterioare plecării sale din Fâșia Gaza, nu sunt evidente motivele care au împiedicat-o, în lipsa unei culpe grave, să invoce aceste împrejurări în cadrul procedurii de azil desfășurate în Belgia sau al unei proceduri judiciare ulterioare. În măsura în care prima reclamantă evocă situația femeilor din Fâșia Gaza, condițiile de viață de acolo, capacitatea UNRWA de a sprijini populația din Fâșia Gaza, precum și posibilitatea de a se întoarce acolo, nu rezultă că situația de fapt s-a schimbat între timp în această privință. În ceea ce privește divorțul invocat dintre prima reclamantă și soțul său (de asemenea, tatăl celui de al doilea și al treilea reclamant), potrivit stadiului actual al faptelor și al litigiului, nu este clar în ce măsură această împrejurare contribuie în mod semnificativ la probabilitatea necesității ca prima reclamantă să beneficieze de protecție internațională.
- 49 2. În orice caz, nu (mai) este posibil să se răspundă la întrebarea adresată ca *acte clair* după ce au devenit cunoscute observațiile Comisiei prezentate în cauza C-8/20.

A se vedea, în mod întemeiat, Ordonanța din 9 decembrie 2021 a [Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen] (Tribunalul Administrativ

Superior din Renania de Nord-Westfalia) – 17 B 1728/21.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2021:1209.17B1728.21A.00, juris, punctul 6, și Ordonanța din 31 martie 2022 a [Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen] – 1 B 375/22.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2022:0331.1B375.22A.00, juris, punctul 7 și următoarele; Ordonanța din 22 iunie 2022 a Niedersächsisches [Oberverwaltungsgericht] (Tribunalul Administrativ Superior din Saxonia Inferioară) – 8 MC 74/22 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:0622.8MC74.22.00, juris, punctul 9; pentru o opinie diferită, a se vedea Hotărârea din 3 noiembrie 2020 a [Oberverwaltungsgericht] Bremen (Tribunalul Administrativ Superior din Bremen)– 1 LB 28/20 –, ECLI:DE:OVGHB:2020:1103.1LB28.20.00, juris, punctul 45 și următoarele; Ordonanța din 28 decembrie 2022 a Niedersächsisches [Oberverwaltungsgericht] (Tribunalul Administrativ Superior din Saxonia Inferioară) – 11 LA 280/21 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:1228.11LA280.21.00, juris, punctul 53.

- 50 În procedura descrisă mai sus, Comisia a considerat că dreptul Uniunii s-ar opune aplicării conceptului de cerere ulterioară între statele membre. În motivarea opiniei sale, ea a arătat, în esență, că aplicarea acestui concept între statele membre ar implica o anumită recunoaștere reciprocă a deciziilor negative în materie de azil și că o astfel de recunoaștere nu ar fi, în principiu, prevăzută de dreptul actual al Uniunii în materie de azil. Numeroase elemente ar pleda în favoarea ideii potrivit căreia un astfel de pas către recunoașterea reciprocă ar trebui să facă obiectul unei decizii exprese și suficient de clare a legiuitorului Uniunii, cu atât mai mult cu cât consecințele calificării unei cereri drept cerere ulterioară pentru solicitanții de azil sunt importante.

A se vedea Observațiile scrise din 20 mai 2020, punctul 34 și următorul, consultate la https://ec.europa.eu/dgs/legal_service/submissions/c2020-8-obs_de.pdf.

- 51 Există un *acte clair* atunci când aplicarea corectă a dreptului Uniunii se impune cu o asemenea evidență încât nu mai lasă loc niciunei îndoieli rezonabile cu privire la soluția care trebuie dată întrebării adresate.

A se vedea Hotărârea Curții din 6 octombrie 1982 – 283/81 –, ECLI:EU:1982:335, punctul 16, precum și Hotărârea Curții din 6 octombrie 2021 – C-561/19 –, ECLI:EU:C:2021:799, punctele 33, 39 și următoarele.

- 52 Aceste condiții nu sunt îndeplinite în speță. Avizele Comisiei cu privire la interpretarea dreptului Uniunii ocupă un loc important ca urmare a rolului acesteia de „gardian al tratatelor” care este responsabilă, printre altele, și de monitorizarea respectării dreptului Uniunii de către statele membre (a se vedea printre altele articolul 258 TFUE). În plus, argumentația Comisiei – independent de aspectul dacă aceasta este urmată pe fond – nu trebuie în mod evident respinsă. În sfârșit, argumentația Comisiei nu este contrazisă nici de observațiile avocatului general.

A se vedea totuși Ordonanța din 28 decembrie 2022 a Niedersächsisches [Oberverwaltungsgericht] (Tribunalul Administrativ Superior din Saxonia Inferioară)– 11 LA 280/21 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:1228.11 LA 280.21.00, juris, punctul 54.

- 53 Această argumentație nu ține seama de poziția avocatului general. În calitate de „lider de gândire” al Curții, acestuia îi revine sarcina de a prezenta concluzii motivate (articolul 252 al doilea paragraf TFUE); decizia definitivă cu privire la interpretarea dreptului Uniunii aparține exclusiv Curții (articolul 267 TFUE).
- 54 III. Instanța de trimitere prezintă următoarele observații cu privire la problema ridicată:
- 55 În conformitate cu Concluziile avocatului general Saugmandsgaard Øe din 18 martie 2021 prezentate în cauza C-8/20 (ECLI:EU:C:2021:221), instanța de trimitere susține că trebuie să se răspundă la întrebarea privind interpretarea articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32/UE coroborat cu articolul 2 litera (q) din această directivă în sensul că **nu** se opune reglementării unui stat membru în temeiul căreia o cerere de protecție internațională depusă în acest stat membru trebuie respinsă ca inadmisibilă atunci când o cerere de protecție internațională depusă anterior într-un alt stat membru a fost respinsă definitiv ca nefondată de acest alt stat membru. Această apreciere juridică este de asemenea conformă cu jurisprudența națională în mare parte unanimă **dinainte** ca poziția Comisiei Europene să devină cunoscută.

A se vedea de exemplu Ordonanța din 27 iulie 2020 a Sächsisches [Oberverwaltungsgericht] (Tribunalul Administrativ Superior din Saxonia) – 5 A 638/19.A –, ECLI:DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00, juris, punctul 12 și următoarele; Ordonanța din 22 octombrie 2018 a [Oberverwaltungsgericht] Berlin-Brandenburg (Tribunalul Administrativ Superior din Berlin-Brandenburg) – OVG 12 N 70.17 –, ECLI:DE:OVGBEBB:2018:1022.OVG12N70.17.00, juris, punctul 7; Hotărârea din 9 decembrie 2019 a [Verwaltungsgericht] Minden (Tribunalul Administrativ din Minden) – 10 K 995/18.A –, ECLI:DE:VGMI:2019:1209.10K995.18A.00, juris, punctul 34 și următorul; Hotărârea din 14 mai 2020 a [Verwaltungsgericht] Cottbus (Tribunalul Administrativ din Cottbus) – 8 K 1895/18.A –, ECLI:DE:VGCOTTB:2020:0514.8K1895.18.A.00, juris, punctul 21; a se vedea totuși și Hotărârea din 14 decembrie 2016 a [Bundesverwaltungsgericht] (Curtea Administrativă Federală) – 1 C 4.16 –, BVerwGE 157, 18 punctul 26 (lăsată deschisă).

- 56 În susținerea acestei aprecieri se face trimitere în totalitate la observațiile avocatului general Saugmandsgaard Øe din 18 martie 2021 prezentate în cauza C-8/20 (punctele 49-86), în special la observațiile privind textul articolului 2 litera (q) din Directiva 2013/32/UE (punctul 75), precum și la observațiile referitoare la evitarea circulației secundare (punctul 77 și următoarele). Instanța de trimitere

adaugă că articolul 40 alineatul (1) din Directiva 2013/32/UE nu conduce la o concluzie diferită. Noțiunea de cerere ulterioară utilizată în acest articol, care presupune să se facă declarații noi sau să se depună o cerere ulterioară „în același stat membru”, cuprinde, pe baza definiției noțiunii de „cerere ulterioară” de la articolul 2 litera (q) din Directiva 2013/32/UE, asemenea articolului 41 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2013/32/UE, o regulă specială pentru un subgrup de cereri ulterioare, și anume cele depuse în același stat membru.

A se vedea Ordonanța din 27 iulie 2020 a Sächsisches [Oberverwaltungsgericht] (Tribunalul Administrativ Superior din Saxonia) – 5 A 638/19.A –, ECLI:DE:OVGSN:2020:0727.5A638.19.A.00, juris, punctul 18 și următoarele; Ordonanța din 31 iulie 2017 a [Verwaltungsgericht] Minden (Tribunalul Administrativ din Minden) – 10 L 109/17.A –, ECLI:DE:VGMI:2017:0731.10L109.17A.00, juris, punctul 22 și următorul.

- 57 În plus, trebuie remarcat faptul că, în ceea ce privește articolul 25 din Directiva 2005/85/UE a Consiliului din 1 iunie 2005 (JO L 326, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 7, p. 242, așa-numita Directivă privind procedurile I, denumită în continuare „Directiva 2005/85/UE”), Curtea a pornit deja de la premisa unei aplicări a conceptului cererii ulterioare în toate statele membre.

A se vedea Hotărârea Curții din 6 iunie 2013 – C-648/11 –, ECLI:EU:C:2013:367, punctele 63 și următorul.

- 58 În aceasta se precizează (sublinierile instanței de trimitere):

„63. În plus, o asemenea interpretare [...] nu presupune [...] ca minorul neînsoțit a cărui cerere de azil a fost **respinsă pe fond** într-un prim stat membru să poată apoi constrânge un alt stat membru să examineze o cerere de azil.

64. Astfel, reiese din articolul 25 din Directiva 2005/85 că, în afara cazurilor în care o cerere nu este examinată în conformitate cu Regulamentul nr. 343/2003, statele membre nu au obligația de a verifica dacă solicitantul are calitatea de refugiat în cazul în care cererea se consideră inadmisibilă întrucât, printre altele, solicitantul de azil a introdus o cerere identică după ce **a fost adoptată o decizie finală** împotriva sa.”

- 59 Aceste observații se referă la articolul 25 alineatul (2) litera (f) din Directiva 2005/85/UE, anterior articolului 33 alineatul (2) litera (d) din Directiva 2013/32/UE.

- 60 În sfârșit, ar trebui să se facă trimitere și la aprecierea avocatului general Bot potrivit căreia „statele membre sunt de acord [...] să recunoască hotărârile în materie de azil emise de alte state membre în cazul în care sunt negative”.

A se vedea Concluziile din 13 iunie 2018 prezentate în cauza C-213/17, ECLI:EU:C:2018:434, punctul 107.

- 61 Din ceea ce precedă rezultă că modificarea dreptului secundar în materie de azil urmărită de Comisie
- a se vedea articolul 42 alineatul (1) din Propunerea de regulament al Parlamentului European și al Consiliului de instituire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE [COM(2016) 467 final] din 13 iulie 2016 –
- 62 servește doar clarificării. O aplicare în toate statele membre a conceptului cererii ulterioare este deja autorizată în temeiul dreptului Uniunii în vigoare în prezent.
- 63 IV. Având în vedere că nici condițiile prevăzute la articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții privind pronunțarea prin ordonanță, nici cele prevăzute la articolul 105 din Regulamentul de procedură privind desfășurarea unei proceduri accelerate nu sunt îndeplinite în speță, instanța de trimitere sugerează ca președintele Curții să dispună judecarea cu prioritate a prezentei cauze în conformitate cu articolul 53 alineatul (3) din Regulamentul de procedură. În plus, Curtea este invitată să examineze dacă se poate renunța la anumite etape procedurale, în special la o ședință de audiere a pledoariilor [articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul de procedură], precum și la prezentarea concluziilor (articolul 20 al cincilea paragraf din Statutul Curții).
- 64 Potrivit instanței de trimitere, există împrejurări speciale care justifică judecarea cu prioritate a cauzei: întrebarea preliminară adresată privește o problemă fundamentală a sistemului european comun de azil, și anume aplicarea în toate statele membre a conceptului cererii ulterioare și, prin urmare, în mod indirect, recunoașterea reciprocă a deciziilor (de respingere) adoptate de alte state membre cu privire la cererile de azil. Problema ridicată privește, cel puțin în Germania, un număr considerabil de proceduri de azil. În anul 2020, în Germania au fost respinse ca inadmisibile 4 110 cereri de confirmare, iar în anul 2021, 3 166 de astfel de cereri.
- 65 În plus, trebuie să se țină seama de faptul că, după ce poziția Comisiei a devenit cunoscută în a doua jumătate a anului 2020 în cauze în care Bundesamt a respins ca inadmisibilă o cerere de azil în temeiul articolului 29 alineatul (1) punctul 5 a doua alternativă și al articolului 71a alineatul (1) din AsylG, numeroase instanțe germane au constatat efectul suspensiv al acțiunilor și au suspendat cauzele până la pronunțarea deciziei Curții.

A se vedea de exemplu Ordonanța din 9 decembrie 2021 a [Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen] (Tribunalul Administrativ Superior din Renania de Nord-Westfalia) – 17 B 1728/21.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2021:1209.17B1728.21A.00, Ordonanța din 31 martie 2022 [Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen] – 1 B 375/22.A –, ECLI:DE:OVGNRW:2022:0331.1B375.22A.00, și Ordonanța din 10

ianuarie 2023 a [Oberverwaltungsgericht Nordrhein-Westfalen] – 19 B 1030/ 22.A-, ECLI:DE:OVGNRW:2023:0110.19B1030.22A.00; Ordonanța din 22 iunie 2022 a Niedersächsisches [Oberverwaltungsgericht] (Tribunalul Administrativ Superior din Saxonia Inferioară) – 8 MC 74/22 –, ECLI:DE:OVGNI:2022:0622.8MC74.22.00; Ordonanța din 31 august 2021 a [Verwaltungsgericht] Minden (Tribunalul Administrativ din Minden) – 1 L 547/21. A –, ECLI:DE:VGMI:2021:0831.1L547.21A.00; Ordonanța din 16 martie 2022 a [Verwaltungsgericht] Wiesbaden (Tribunalul Administrativ din Wiesbaden)– 1L 226/22.WI.A –, ECLI:DE:VGWIESB:2022:0316.1L226.22.WI.A.00.

66 Întrucât – astfel cum s-a arătat deja – Curtea a lăsat deschisă întrebarea adresată atât în cauza C-8/20, cât și în cauza C-497/21, o clarificare a acestei chestiuni importante pentru practica națională în materie de azil se află în așteptare de mai mult de doi ani. Acest lucru întârzie și mai mult luarea unei decizii finale cu privire la numeroase cereri de azil. Acest aspect pare să fie dificil de conciliat cu preocuparea fundamentală a Directivei 2013/32/UE de a se lua o decizie cât de repede posibil cu privire la cererile de azil [a se vedea articolul 31 din Directiva 2013/32/UE, precum și considerentul (18) al acestei directive].

67 Sugestia de a examina renunțarea la anumite etape procedurale se justifică după cum urmează: astfel cum s-a arătat deja, întrebarea preliminară adresată a făcut deja obiectul cauzelor C-8/20 și C-497/21. În cauza C-8/20, Comisia a ridicat această problemă prin intermediul Observațiilor scrise din 20 mai 2020 (punctul 23 și următoarele), iar în cauza C-497/21, problema a fost ridicată de instanța de trimitere.

A se vedea Ordonanța de trimitere din 16 august 2021 a [Verwaltungsgericht] Schleswig (Tribunalul Administrativ din Schleswig)– 9 A 178/21 –, ECLI:DE:VGSH:2021:0816.9A178.21.00, prima întrebare.

68 Astfel cum s-a arătat deja, în Concluziile prezentate în cauza C-8/20, avocatul general a luat deja poziție în mod detaliat cu privire la problema ridicată (punctele 49-86). Instanța de trimitere consideră că nu par să existe aspecte noi, ignorate până în prezent cu privire la această problemă. Nu în ultimul rând, este posibil ca din acest motiv atât în cauza C-497/21, cât și în cauza C-364/22 care ia de asemenea în considerare Concluziile avocatului general prezentate în cauza C-8/20, să se fi renunțat la organizarea unei ședințe de audiere a pledoariilor și la prezentarea (din nou) a concluziilor avocatului general.

[omissis] [Numele judecătorilor care au participat la adoptarea deciziei]

[omissis]

[omissis] [Notă de autentificare]